

תת"ע 3987/10/14 - מדינת ישראל נגד תייאר בדיר

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 3987-10-14 מדינת ישראל נ' בדיר
תיק חיצוני: 90502076541

כבוד השופטת רות רז	בפני
מדינת ישראל	מאשימה
תייאר בדיר	נגד
	נאשמים

החלטה

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה בכך שנהג בדרך שאינה עירונית במהירות של 167 קמ"ש, במקום 100 קמ"ש שהיא המהירות המרבית המותרת בדרך. כתב האישום מבוסס על צילום הרכב.

ב"כ הנאשם העלה טענת התיישנות ועתר לביטול כתב האישום.

להוכחת מסירת הודעה לנאשם, ב"כ המאשימה הציגה מסמך שלטענתה מהווה אישור מסירה בדואר רשום וטענה כי חזר בציון "לא ידוע במען". כן הציגה תדפיס פלט ממוחשב ממערכת המחשוב המשטרתי, אשר בו נרשם כי נשלחה הודעה לנאשם בדואר רשום ביום 30.7.13 שחזרה בציון "מען לא ידוע". לטענתה, הזמנות אחרות שנשלחו לאותו מען התקבלו על ידי הנאשם, ואם שינה מענו היה על הנאשם לעדכן את מענו הנכון, ועל כן יש לראות בכך משלוח הודעה כחוק.

ב"כ הנאשם טען כי לפי פסיקת בית המשפט, לא ניתן להציג פלט ממוחשב והוסיף כי הנאשם לא שינה את כתובתו וגר באותה כתובת מאז ותמיד.

דין

סוגיית התיישנותה של עבירת תעבורה מסוג הזמנה לדין שהחשד לביצועה נסמך על צילום רכב, מוסדרת בהוראות סעיף 239א(ב) לחוק סדר הדין הפלילי וסעיף 225א(א1) לחוק סדר הדין הפלילי.

על פי הוראות החוק ניתן להגיש כתב אישום בעבירות תעבורה של הזמנה לבית משפט המבוססות על צילום רכב, רק אם נמסרה לנאשם הודעה על ביצוע העבירה או שהוזמן לחקירה בתוך 4 חודשים ממועד ביצוע העבירה.

מועד ביצוע העבירה הינו 5.7.13 וכתב האישום הוגש לבית המשפט באוקטובר 2014, לאחר שחלפו למעלה מ-4 חודשים ממועד ביצוע העבירה.

תקנה 44 א' לתקנות סד"פ קובעת חזקת מסירה בעבירות תעבורה שסעיף 239א חל עליהן ולכן תקפה בענייננו. על פי הוראות התקנה, די בכך שהמאשימה תוכיח כי נשלחה לנאשם הזמנה או הודעה בדואר רשום כדי להקים את חזקת המסירה גם בלא חתימת הנאשם על אישור מסירה. הנטל על הנאשם להפריך את החזקה בכך שיוכיח כי "לא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".

לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי המאשימה לא הוכיחה משלוח הודעה לנאשם בדואר רשום. גם אם אקבל את הטענה כי נשלחה הודעה בדואר רשום הרי שחזקת המסירה נסתרה.

המסמך אותו הציגה המאשימה כאישור מסירה, כלל אינו נושא תאריך כך שלא ניתן לדעת האם נשלחה לנאשם הודעה בתוך 4 חודשים ממועד ביצוע העבירה.

לא הוצג אישור של רשות הדואר בדבר משלוח הודעה בדואר רשום המציין את מועד משלוח הדואר הרשום.

מבלי להיכנס לשאלה האם הפלט הממוחשב שהוצג על ידי המאשימה הינו בגדר רשומה מוסדית ומהווה ראיה להוכחת משלוח הודעה בדואר רשום, במיוחד לאור סעיף 36(ג) לפקודת הראיות

(אציין כי הדעות לגבי כך חלוקות בהחלטות בתי המשפט המחוזיים) הרי שלפי הרשום בפלט חזר אישור המסירה בציון "לא ידוע במען". די ברישום זה כדי להפריך את חזקת המסירה.

יתר על כן, השוואה בין מסמך "אישור המסירה" לפלט מלמד על הבדלים בין אישור המסירה לבין הרישום בפלט. על גבי אישור המסירה כלל לא מצוין מהי הסיבה בגינה לא בוצעה מסירה ואילו על גבי הפלט נרשם כי האישור חזר ללא מסירה מחמת היותו לא ידוע במען. הבדל זה מלמד על כך שהרישום בפלט ללא הצגת אישור רשות הדואר עלול להיות מוטעה.

נוכח כל האמור לעיל עומדת לנאשם טענת התיישנות.

בנסיבות אלה אני מבטלת את כתב האישום.

המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, ב' תמוז תשע"ה, 19 יוני 2015, בהעדר הצדדים.